

DAVID HEWSON

DUBBELMOORD

Een Nic Costa-thriller

David Hewson

Dubbelmoord

De Fontein

1

Peroni ging door de knieën om eens goed naar de twee lichamen voor hem te kijken. Toen zei hij, haast opgewekt: 'Dat zie je ook niet elke dag!'

'Nou,' antwoordde Silvio Di Capua, 'ik anders wel. Dit is een mortuarium, hier worden voortdurend lijken naartoe gebracht.'

De politieagent was begin vijftig; een grote, lelijke man met een gezicht vol littekens en een nogal ingewikkeld karakter – joviaal en sluw tegelijk. Met een diepe frons in zijn voorhoofd keek hij naar de lijken, die geheel gekleed op brancards naast de zilverkleurige lijk-schouwingstafel lagen.

De een had grijs haar, was van Peroni's leeftijd en vrij klein, met een zwarte (duidelijk geverfde) sik en een corpulent lichaam, waar een donker pak omheen zat, dat wel een maat te klein voor hem leek. De ander was een slechts iets langere, pezige knaap van een jaar of twintig, met een stoppelig gezicht vol bloeduitstortingen en verwondingen, waar Peroni liever niet te goed naar keek. Hij had een vrij donkere huid en zag er armoedig uit – en dat kwam niet alleen door zijn goedkope blauwe polyester jack met bijpassende broek. Rome was niet anders dan andere steden: er waren rijken, er waren armen. En Peroni had het idee dat hij hier nu van beide groepen een vertegenwoordiger zag liggen – eindelijk gelijk.

'Wat ik bedoelde, was dat je dát niet vaak ziet...' hij wees naar de voeten van het eerste lijk, 'en dat...' en naar die van het tweede.

Di Capua gromde wat, legde zijn klembord neer en veegde toen

met de rug van zijn in een wegwerphandschoen gestoken hand zijn voorhoofd af.

Peroni keek hem aan, met een theatrale blik vol ontstemd ongehoof op zijn afgeleefde gelaat.

Di Capua, zich onmiddellijk bewust van zijn vergissing, vloekte, beende naar de voorraadkast, rukte zijn handschoenen uit en trok een nieuw paar aan.

Het was negen uur, op een snikhete juliochtend. Peroni en Di Capua waren hun dienst net begonnen. De dag ving aan zoals altijd: het uitpluizen van wat de nachtploeg allemaal bij elkaar had geveegd in de drukke stad achter de vuile ramen van de Questura in het *centro storico*.

Vandaag was op een aantal punten anders. Het hoofd van de forensische afdeling, Teresa Lupo, was er niet vanwege een academische conferentie in Venetië en had het laboratorium in Rome in handen van Di Capua gelaten. Leo Falcone, Peroni's inspecteur, zat met vakantie in Sardinië. En Nic Costa, zijn directe baas, nam deel aan een of andere ongelofelijk zinloze beveiligingsworkshop op het vliegveld Fiumicino. Hun afwezigheid maakte dat Peroni zich onthand voelde, met niemand om zijn onderzoekende en licht rebelse aard in goede banen te leiden.

'Probeer me niet af te leiden met futiliteiten,' zei de patholoog.

'Ik hou van futiliteiten,' antwoordde Peroni, 'kleine dingen.' Hij keek naar beneden, naar de jongen in zijn goedkope, bebloede kleren. 'Wie zijn dit eigenlijk?'

Di Capua wierp een blik op zijn klembord en wees naar de oudere man. 'Giorgio Spallone, eenenvijftig. Eminent psychiater met een mooie villa in Parioli, vanochtend uit de rivier gevist. Waarschijnlijk zelfmoord. Volgens zijn vrouw was hij al een tijdje depressief.'

'Hebben psychiaters ook depressies?' vroeg Peroni meteen. 'Gaan die niet gewoon op de sofa liggen, om tegen zichzelf aan te kletsen?'

Di Capua keek hem zwijgend aan.

'Waar?' vroeg Peroni.

'Hij is aangespoeld op het Tibereiland.'

'Hm, nogal een openbare plek om een eind aan je leven te maken,' reageerde Peroni, 'midden in het centrum van Rome. In al die

dertig jaar heb ik daar nog nooit van een zelfmoord gehoord.'

'Hij is er waarschijnlijk ergens anders in gesprongen,' zei Di Capua, en hij haalde zijn schouders op in zijn smetteloze witte jas. 'Rivieren stromen, weet je?'

'Tijdstip van overlijden?' vroeg Peroni. 'Hij is inmiddels keurig opgedroogd. Jammer dat zijn pak erdoor gekrompen is: da's niet goed genoeg meer voor de begrafenis.'

'Weet ik niet. Ik kom net binnenlopen, net als jij.'

De agent wierp een blik op het tweede lijk. 'En dit?'

Di Capua pakte zijn aantekeningen erbij. 'Ion Dinicu, twintig. Derderangs Roma-boef, door vuilnismannen gevonden in Testaccio.'

'Derderangs Roma-boef,' herhaalde Peroni. 'Dat klinkt wel erg... misprijzend.'

'Hij woonde in dat smerige kamp op de weg naar Ciampino – samen met nog een paar duizend zigeuners. We hebben hem met een kunnen identificeren, aan de hand van de vingerafdrukken –'

'O ja,' zei Peroni, grijnzend. 'We hebben al hun vingerafdrukken genomen, hè? Mannen, vrouwen, kinderen... met als enige misdaad het feit dat ze Roma zijn.'

'Ik ga hier nu geen politieke discussie voeren,' zei Di Capua.

'Vingerafdrukken nemen van onschuldige mensen, boevenfoto's van ze maken... is dat politiek?' vroeg Peroni zich hardop af.

'Zeg, heb jij niets beters te doen?'

'Ik wist zijn naam al,' ging Peroni onverstaanbaar verder. 'Ik was hier al vóór jou. Heb beneden even de dossiers ingekeken. Die knaap heeft dus nooit gezeten. Alleen een paar boetes voor tasjesroof, uit toeristenbussen. Is teruggekeerd naar Roemenië, toen wij ze daar met busladingen tegelijk naartoe stuurden. Maar kwam natuurlijk terug – ze begrijpen de wenk nooit, hè?'

'Had hij misschien beter wel kunnen doen,' opperde de patholoog.

De agent liep naar de andere kant van het lichaam en boog zich over Dinicu's bebloede gezicht vol blauwe plekken. 'Wat is zijn dood geworden?' vroeg hij. 'En wanneer?'

Di Capua zuchtte. 'Jij werkt hier al duizend jaar, Peroni. Je weet toch wel hoe iemand eruitziet die in elkaar is geslagen? En hoe laat

het precies is gebeurd? Sorry, maar de batterij van mijn kristallen bol is net leeg. Kom maar terug als ik er een nieuwe in heb gedaan.'

'Een of andere grote, sterke vent die graag zijn vuisten gebruikte,' zei de agent. Toen wees hij naar het lichaam van Spallone. 'De kop van die andere kerel is ook aardig toegetakeld.'

Di Capua sloeg zijn armen over elkaar. 'Niet ongebruikelijk bij rivierdoden: hij kan tegen de kade zijn geknald toen hij erin viel, heen en weer geslingerd door de stroom... Als we klaar zijn met de lijkschouwing, zal ik het je vertellen.'

Peroni boog zich over de dode psychiater heen en zei: 'Nee... als je tegen stenen stoot, krijg je schaafwonden. Die Roma-knaap ziet er heel anders uit: zijn huid is echt opengescheurd. Maar Spallone hier...' Hij keek nog wat dichterbij. Er begon hem een lampje te branden, maar het scheen nog te zwak. 'Die zit vol met bloeduitstortingen, zwellingen. Maar geen bloed.'

'Verwonding met een stomp voorwerp,' zei Di Capua.

'Daar heb ik wat aan!'

De patholoog sloeg zijn armen over elkaar en trok een boos gezicht. 'Waarom zou ik jou ook maar iets vertellen? Jij gaat helemaal niet over deze twee mannen – voor zover ik weet, althans. Inspecteur Vieri is al naar Spallones weduwe geweest. En hij heeft een piepjonge, onervaren agent om zeven uur het kamp van die kleine crimineel wakker laten schudden. Niemand trok er zijn mond open, natuurlijk. Als we die vingerafdrukken en foto's niet hadden gehad, hadden we hem niet eens kunnen identificeren. Volgens die agent wilde zelfs zijn eigen vader niet meewerken! Dikke kans dat er iets van benderivaliteit speelt en dat over een paar dagen een andere Roemeense boef sneuvelt...'

'Aha: de dode kwakzalver krijgt een inspecteur en het volledige team; de dode immigrant krijgt een kind op bezoek. De Roma treuren ook om hun doden, Silvio, net als wij. Je vergeet bovendien de afspraak.'

'De afspraak?'

'Jij doet geen politiewerk en wij ontleden jouw lijken niet.'

Nu begon Di Capua echt kwaad te worden. 'Ja ja... Een verdronken dokter en een in elkaar geslagen straatjongen. En jij loopt hier rond te hangen, alsof het je wat kan schelen. Heb je soms niks te

doen?’

‘Er is altijd wat te doen, als je er maar naar zoekt,’ antwoordde Peroni. ‘Op dit moment ben ik...’ hij zocht naar het juiste woord, ‘... aan het foerageren.’

‘Ga dat dan maar ergens anders doen.’

‘Wat komt er nu?’ sprak de grote man, hem opnieuw negerend. ‘In plakjes en in blokjes snijden, de organen wegen, de milt en alles controleren. Overal in gluren, of het nog werkt of niet, net zo lang tot je iets vindt om in je rapport te noteren... Wanneer? Morgen, overmorgen?’

Di Capua opende zijn armen. ‘Zo gaat het nu eenmaal: gewoonten en gebruiken, één vergissing en we hangen allemaal. Maar dat weet je allang. Dus nu...’

‘Alleen nog een tip,’ zei Peroni vlug. En hij liep op hem af en legde een zware arm om de schouders van de magere, kalende patholoog.

‘Waarom zou ik...?’

‘De sokken,’ onderbrak Peroni hem. ‘Die...’ Hij wees naar de twee paar voeten voor hen. De schoenen waren al uit, de enkels lagen uit elkaar. Onmiskenbaar dood.

‘Ja, wat is daarmee?’ vroeg hij.

Peroni lachte, haalde zijn arm van Di Capua’s schouder en klapte in zijn grote, bleke handen. Toen pakte hij een schaar uit het niervormige schaalpje op de zilverkleurige tafel en begon voorzichtig de voorkant van alle vier de broekspijpen door te knippen. Spallones degelijke, dure, donkerblauwe *barathea*-stof gaf zich niet makkelijk gewonnen; het opzichtige polyester van de Roma was zo voddig, dat hij het al kon doorsnijden door alleen de onderste helft van de schaar op te tillen. ‘Dat meen je niet,’ zei hij toen hij klaar was.

Allebei de mannen droegen lange sokken, opgetrokken tot vlak onder de knie. Maar ze pasten niet bij elkaar: aan elk rechterbeen zat een lichtblauwe sok zonder patroon, aan het linker een lichtgrijze met heel dunne, haast onzichtbare ribbeltjes. Het materiaal van de blauwe sokken was even goedkoop, dun en synthetisch als het glimmende jack en de broek van de jongen. Bij beide sokken waren de tenen bijna doorgesleten. De grijze waren een stuk nieuwer, waarschijnlijk van wol en beslist prijzig.

‘Ik heb nog nooit een jonge vent gezien met zulke lange sokken,’ bromde Peroni. ‘Vreemd...’

‘Gianni –’

‘Maar nog lang niet zo vreemd als het feit dat twee overleden mannen – op dezelfde ochtend in verschillende delen van Rome gevonden – voor ze die avond de deur uit gingen, een duik in dezelfde sokkenla lijken te hebben genomen.’

‘Dat weet je niet zeker!’ protesteerde Di Capua.

Peroni haalde zijn telefoon uit zijn zak en maakte een foto van de dode benen. Toen stak hij zijn hand uit en kneep even heel zacht in Spallones dode grote teen.

Di Capua slaakte een geschokte kreet.

‘Dat was de tip,’ zei de grote man. ‘Ik ga niet weg tot ik het snap.’

De patholoog gromde, maar ging toch een tang halen, waarmee hij – uiterst voorzichtig – de sokken een voor een van de dode voeten trok en in vier aparte plastic zakken deponeerde.

Vervolgens tuurden de twee mannen naar de plastic zakken. Op het ene paar, het grijze, stond een duur merk uit Milaan; het andere zag eruit als het soort sokken dat je bij een marktkraam met drie paar tegelijk voor een euro kocht. Ze hadden helemaal niets om ze aan te herkennen.

‘Ik kan de stof onderzoeken, om te kijken of die ook hetzelfde is,’ zei Di Capua. ‘Geef me tot het eind van de middag.’

‘Bedankt,’ zei Peroni en hij gaf de patholoog een harde klap op zijn witbejaste schouder. ‘Dat zou fijn zijn.’

Dit is een exclusieve e-bookuitgave

Oorspronkelijke titel *Dead Men's Socks*

Electronic edition first published 2010 by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers Limited, London

Copyright © 2010 David Hewson

The right of David Hewson to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2013 voor deze e-bookuitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willeke Lempens

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie Getty Images / Thinkstock

Vormgeving binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3472 2

www.uitgeverijdefontein.nl

www.davidhewson.com

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.